

Haandværker har tjent Penge, og Staten er kommet af med sine 2 Mill. Kr. Man har faaet en Skole, det vil sige mest Korridorer, Festsale, Lærerværelser, Buegange og Parker.

Jeg vil derfor rette en indtrængende Henstilling til alle interesserede Parter om, at man kommer bort fra den Maade at udføre offentlige Arbejder paa, at jo længere det varer, des dyrere det bliver, des mere tjener Arkitekten. Det forekommer mig at være en fuldkommen vild Maade at udføre offentlige Arbejder paa. Det forekommer mig ligeledes mærkeligt, at man ikke ved en saadan Skole, hvad enten det nu er i Randers eller i Viborg, eller i hvilken By det er, skulde kunne finde en lokal Arkitekt, der kunde føre Tilsyn med Arbejdet. Det kunde sikkert let lade sig gøre. Man maa bort fra den Maade at bygge paa, som der her er præsteret, og som praktiske Haandværkere og sparsommelige Medborgere kun kan se paa med Forargelse. Jeg henstiller til Ministeriet, at noget saadant som det, der her er foregaaet ved Statsskolen i Randers, ikke gentages sig.

Korsgaard: Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Wilmann, brugte jo, som vel ikke urimeligt er, den Udtalelse, at han ansaa det for en Lykke, at vi havde faaet en socialdemokratisk Regering. Det ærede Medlem undlod ikke at gøre opmærksom paa, at der fra konservativ Side var udtalt, at vi ansaa det for en Ulykke. Da jeg nu bærer Ansvar for at have brugt dette Udtryk, er det vel i og for sig ikke saa urimeligt, at jeg tager Traaden op. Men saa bliver det nødvendigt at klare sig, i hvilken Forbindelse jeg brugte Ordet Ulykke om det at have en socialdemokratisk Regering, og jeg maa da minde om, at jeg i min Finanslovtale i Fjor brugte det i den Forbindelse, at jeg befrygtede, at det i det kommende Foraar — altsaa Foraaret 1925 —, da vi stod overfor at skulle have saa overordentlig mange Lønoverenskomster reguleret, vilde være uheldigt, ulykkeligt, om man saa vil, at vi havde en socialdemokratisk Regering, fordi dette kunde medføre, at Arbejderne, hvilket i og for sig var ret naturligt, kunde stille Krav, som ret beset ikke var til Samfundets Gavn. Dette var Baggrunden for min Udtalelse om, at en socialdemokratisk Regering nærmest var at betragte som en Ulykke.

Det vil nu formentlig være naturligt at se paa, hvorledes den socialdemokratiske Regering har virket paa den Krise, viggennemgik i Foraaret og Forsommeren. Forinden jeg imidlertid gaar over til at tale om specielt

Regeringens Indflydelse paa dette Forhold, er der dog et og andet i den samme Forbindelse, der efter mit Skøn kunde være Grund til at dvæle en Smule ved. Bortset fra de to, om jeg saa maa sige, kæmpende Hære, Arbejdsgiverne og Arbejderne, er der jo visse Ting, der ganske naturligt, ikke mindst for en Politiker, i særlig Grad skiller sig ud fra disse to Hovedhære. Her udskiller sig da først og fremmest en enkelt Mand, vor nuværende Kollega, om end paa den anden Side af den lange Trappegang, Medlem af Landstinget Hr. Lyngsø, hans Navn vil jo ganske utvivlsomt i al Fremtid være knyttet til den Krise, vi da gennemgik. Om Hr. Lyngsø er der jo sagt meget godt — maaske dog kun: maaske —, der er sagt ikke saa lidt daarligt. Paa det sidste kan man vel have Lov til at sige, at der i ganske særlig Grad fra Socialdemokratiets Side siges de skønneste Ord til ham, idet jeg da maa antage, at det at kalde en Mand en Cæsar ogsaa i en socialdemokratisk Mund betyder noget rosværdigt. Nu kan man jo ganske vist sige: Ja, men Cæsar var da noget, der i hvert Fald i det mindste rangerede med Kejsere og Konger nu om Tider, og skal man tro Socialdemokrater paa deres Ord, saa er Kejsere og Konger ikke altid saa højt i Kurs, men ikke des mindre er jeg ikke i Tvivl om, at naar man har brugt Betegnelsen Cæsar om Hr. Lyngsø i Bladet „Social-Demokraten“, saa menes der dermed noget stort. Er det nu egentlig berettiget at bruge denne Betegnelse om Hr. Lyngsø? Det glæder mig, at Hr. Lyngsø, ganske vist fra den anden Side af Trappegangen, nu kan korrigerer forkerte Udtryk, man mulig skulde bruge om ham, men jeg siger altsaa: Kan det nu være rigtigt i denne Forbindelse at kalde Hr. Lyngsø en Cæsar? Jeg mener det ikke, og det af 2 Grunde. Det var vel i temmelig høj Grad et Særkende for Cæsar, at han altid vandt sine Krige, og at han altid, i hvert Fald indenfor sine egne, var den stærkeste, og det har jo ikke været Tilfældet med Hr. Lyngsø ved to specielle Lejligheder. Da det gjaldt den frivillige Voldgift, var Hr. Lyngsø for denne, men fik Flertallet imod sig, og da det gjaldt om at antage det sidst foreliggende Forligstilbud, var Hr. Lyngsø imod at antage det, men fik Flertallet imod sig. Jeg maa altsaa hævde, at om end Hr. Lyngsø spillede en stor Rolle under de Kampe, der den Gang fandt Sted, var han jo afgjort ikke altid den sejrende. Saa alene af den Grund synes det mig ikke naturligt at kalde Hr. Lyngsø Cæsar. Naar vi i øvrigt tænker paa Navnet